

BEROEPSBELANGEN.

RECHTSPLEGING EN KWAKZALVERIJ. — In het *Dordrechtsh Nieuwsblad* van 2 April behandelt een hoofdartikel „Het kwaad der kwakzalverij”. Voorgelicht door een „gerechtelijke instantie” (politie of justitie?) bespreekt de schrijver verschillende vormen van kwakzalverij, die vooral tijdens de werkloosheid in aantal en in bedenkelijkheid toenemen. Maar alweder komt hierbij aan den dag de voorkeur, welke een aantal leeken, ook onder de „gerechtelijke instanties”, voor een of anderen vorm van kwakzalverij koesteren, gelijk wij al zoo vaak hebben gezien: aansporing, *in foro*, tot het zoeken van dekking bij verloopen artsen, of zelfs de wensch, dat de artsen tot zulk dekken verplicht zouden worden. Zóó erg is het in het hier besproken artikel nu evenwel niet, maar toch:

„Niet allen zijn echter onder de kennelijke bedriegers te rangschikken. Er zijn er werkelijk onder, die men de „serieuzen” zou kunnen noemen, die over bijzondere gaven op occult gebied meenen te beschikken (en soms ook wel beschikken), die een bijzondere kennis hebben van geneeskrachtige kruiden en die deze kennis langs semi-wetenschappelijken weg hebben uitgebreid.

Daarnaast zijn er echter — *en deze vormen verreweg de meerderheid* — die men kortweg onder de oplichters en parasieten kan onderbrengen”.

Maar er zijn ook „serieuzen”, waaronder „in de eerste plaats zij, die genezing brengen of meenen te kunnen brengen door de toepassing van het zoogenaamd dierlijk magnetisme of door gebed...”. „*De politie beschouwt dit gedeelte der kwakzalvers niet als zwendelaars*, al moet zij — aangezien haar nu eenmaal de handhaving van de Wet is opgedragen — ook tegen deze personen optreden en hen verbaliseeren. *Ondanks de vaak groote waardeering voor den aard van hun werk, moet hier worden opgetreden*”.

Dan staan onder de kruidkundigen de „serieuzen” alweder in groot aanzien: „Deze verrichten meestal eerst een grondig urine-onderzoek, bespreken met hun patiënten hun klachten en schrijven dan kruiden voor, welke men bij een drogist kan koopen. Er zijn er onder, die door langjarige ondervinding het ver in deze soort van geneeswijze hebben gebracht”.

„Uit politie-oogpunt zijn deze lieden onder de vrij onschuldigen te rangschikken, daar zij in bijna alle voorkomende gevallen kruiden voorschrijven, *welke of bloedzuiverend of laxeerend werken*. Kwaad kan een dergelijke behandeling in de meeste gevallen niet”.

Maar dan worden een aantal andere vormen van kwakzalverij weder flink aan den kaak gesteld. Wij vernemen weder van dien man, die jaren geleden een levend doorgesneden pasgeboren hondje op een ulcereerend carcinoom had doen leggen, en nu den titel van „natuurgeneeskundige” voert en de menschen voor 1 of 2 rijksdaalders *in de oogen kijkt*. Ten onrechte zegt de zegsman van het *Nieuwsblad*, dat de carcinoomlijderes door die behandeling overleden was; zij was reeds sub finem. Maar hij heeft vergeten, dat het O.M. te Middelburg den man in het geheel niet voor een zwendelaar heeft gehouden; in tegendeel was zijn requisitoir een lofrede, die logisch had moeten eindigen in den eisch van een levenslang doctoraat honoris causa, doch zich beperkte tot het vragen van de kleinst mogelijke boete.

Verder wordt, onder meer, vermeld een wonderdoener, die zijn patiënten verzocht, 12 fleschjes urine mee te brengen. Die zette hij dan op een rij en ging ervoor zitten bidden, want, zeide hij, die 12 fleschjes vertegenwoordigden de apostelen.

De toeloop tot deze en dergelijke bedriegers wordt, niet ten onrechte, ten deele hierdoor verklaard, dat „men bij hen zelf zijn kwaal mag uitzoeken.” Velen denken zelf wel te voelen, wat hun scheelt, en zijn ontevreden, als een arts hun vertelt, dat zij het mis hebben. Maar zoo zoekt ook menige „gerechtelijke instantie” haar eigen „nette” kwakzalvers zelf.

Toch maken zij het niet zoo erg als JULIUS STREICHER, die onlangs KOCH, BEHRING en VIRCHOW aan de schandpaal heeft gesteld, en daarentegen nu, volgens een Reuter-bericht van 16 April, heeft bekend gemaakt, dat van 12 tot 25 Mei

te Neurenberg een tentoonstelling in verband met de volksgeneeskunde zal worden gehouden, waar „typische Duitsche geneeswijzen”, zooals natuurgeneeswijze, homöopathie, biochemie en magnetische geneeswijze zullen worden gedemonstreerd.

Zou het ooit zoover komen, dat een overheidspersoon een tentoonstelling zou doen houden van behangerswerk, afkomstig van „Aussenseiter”, van lieden, die het behangen niet hebben geleerd? Niet waarschijnlijk, want dat zij geen verstand van behangen hebben, begrijpen zij wel.

HET BRITSCHE GEZONDHEIDSMINISTERIE EN DE OSTEOPATHEN. — Het onderzoek naar de wenschelijkheid van een osteopathen-register is den 12den April, na 11 zittingen, ten einde geloopt. In de 10e zitting is de voorzitter der commissie van onderzoek eventjes ondeugend geweest. De vraag werd geopperd, of een osteopaat het recht zou krijgen, verklaringen van overlijden te onderteekenen. „Maar wij hebben gehoord”, zeide Lord AMULREE, „dat patiënten van osteopathen niet sterven.” In deze zitting heeft ook de minister van gezondheid, bij monde van zijn secretaris, het een en ander doen vernemen met betrekking tot het voorgestelde osteopathenregister. Werd dit ingevoerd, dan zou het Parlement in zekere mate borg staan voor de deugdelijkheid der osteopathische methodes. Het aannemen van zulk een wet zou bovendien worden gevolgd door nieuwe eischen der osteopathen, bijvoorbeeld het deelnemen aan de ziekteverzekering. De minister acht, na alles wat nu vernomen is, een zorgvuldig wetenschappelijk onderzoek door een bevoegd lichaam noodzakelijk naar de beginselen en de practijk der osteopathie. De osteopathen, die niet tevreden zijn met hun tegenwoordige positie, kunnen of arts worden, of zelf een register vormen en in Engeland degelijke inrichtingen van onderwijs oprichten voor de personen, die later in dit register mochten willen worden opgenomen. Bij opneming van alle tegenwoordige osteopathen in een register zou de veiligheid van het publiek niet gewaarborgd zijn (*Brit. med. Journ.*, 13 April).

HET HONORARIUM DER BRITSCHE ZIEKENFONDSARTSEN HERSTELD. — Het honorarium in de Britsche ziekteverzekering, dat in 1931 belangrijk is besnoeid, en enkele jaren geleden weder met de helft der korting werd aangevuld, zal met 1 Juli, dank zij de verbetering in de Staatsbegrooting, weder op het oude bedrag worden gebracht (*Lancet*, 20 April).

VERZET DER AMERIKAANSCH E ARTSEN TEGEN VERPLICHT E ZIEKTEVERZEKERING. — De vergadering van afgevaardigden der American Medical Association heeft haar afwijzend oordeel aangaande elken vorm van gedwongen ziekteverzekering opnieuw uitgesproken, onverschillig of deze wordt beheerd door de regeering der Vereenigde Staten of die van afzonderlijke Staten, of door een nijverheidsonderneming, een gemeente of een ander dergelijk lichaam. Daarentegen spoort de vergadering de artsen aan, plaatselijk de geneeskundige verzorging voor de geheele bevolking te organiseeren in verband met de oeconomische omstandigheden (*Lancet*, 20 April).

SCHAARSCHHEID VAN ARTSEN OP HET LAND IN FRANKRIJK. — Gelijk in vele andere landen gevoelen zich de artsen in Frankrijk zoozeer tot de steden aangetrokken, dat groote gedeelten van het land (men kan daar niet van „platteland” spreken) het zonder voldoende geneeskundige hulp moeten stellen. Nu door de toestanden in de steden het harde en bescheiden beloonde werk, dat de landpractijk eischt, minder afschrikkend werkt, heeft het departement van gezondheid den tijd gekomen geacht om een informatiebureau in te stellen, dat de plaatsing van artsen op het land zal hebben te bevorderen en te regelen (*Brit. med. Journ.*, 27 April).